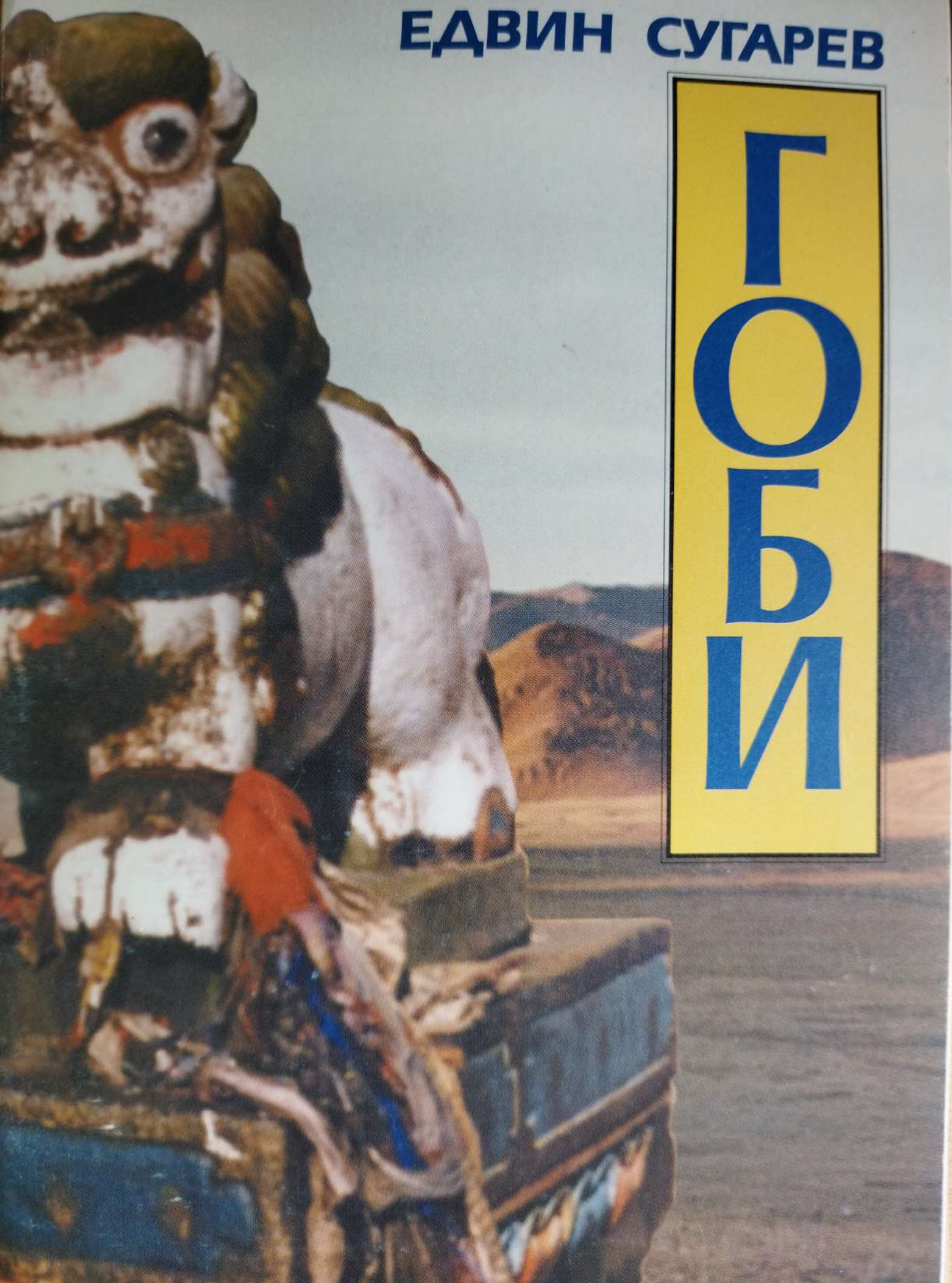

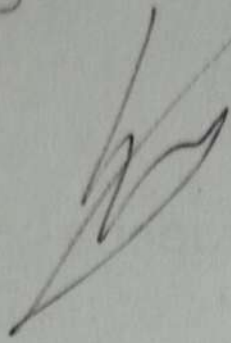
ЕДВИН СУГАРЕВ

Г
О
Б
Ь
И

На Иван Добрев,
за неоспоримото му писане

ЕДВИН СУГАРЕВ

**Г
О
Б
И**

ИЗДАТЕЛСТВО „МОСТ“, СОФИЯ, 1999

На майка ми Текла Сугарева,
с обич и благодарност.

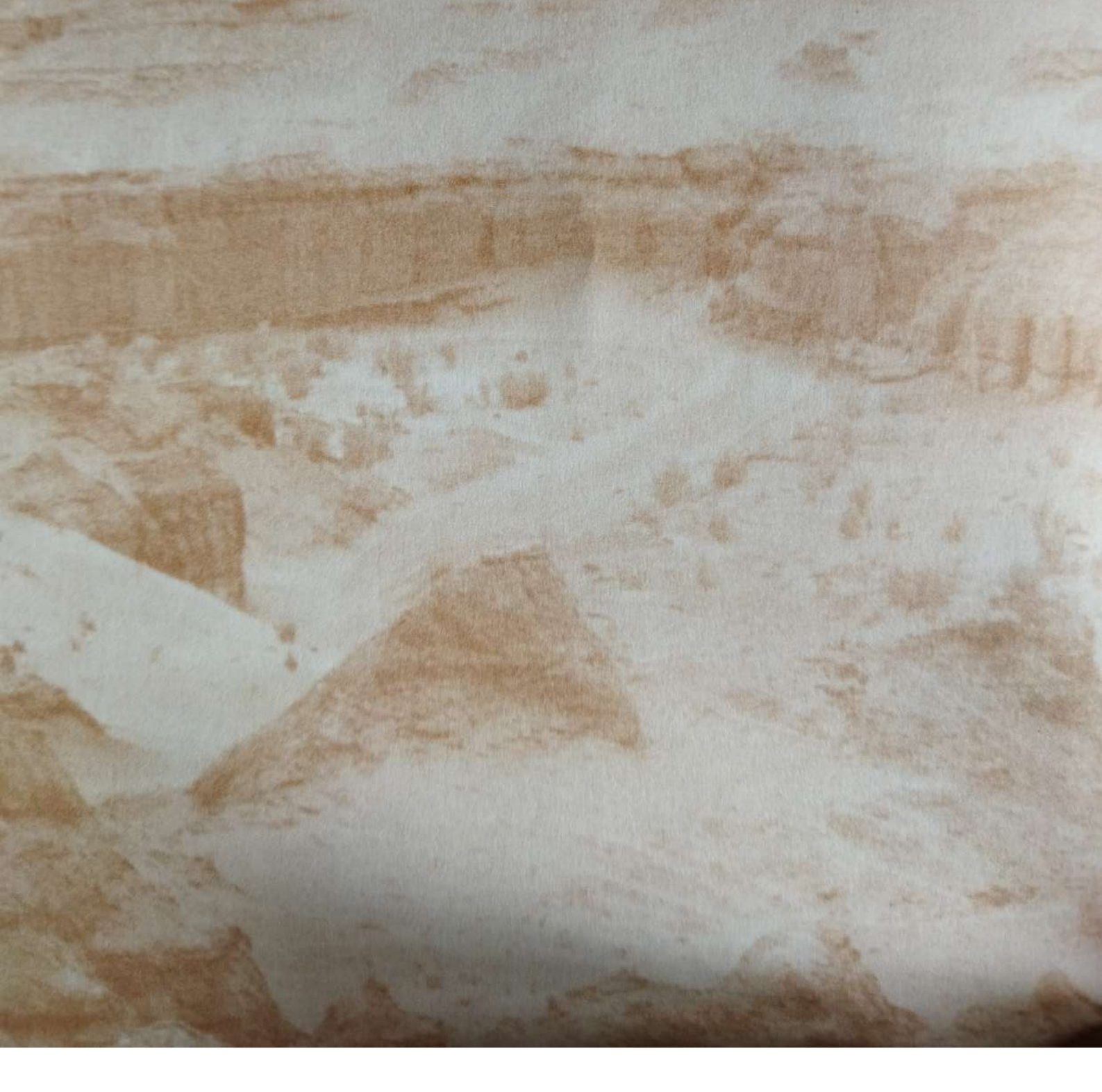

„Глас на един, който вика в пустинята“
Евангелие от Матей: 3,3

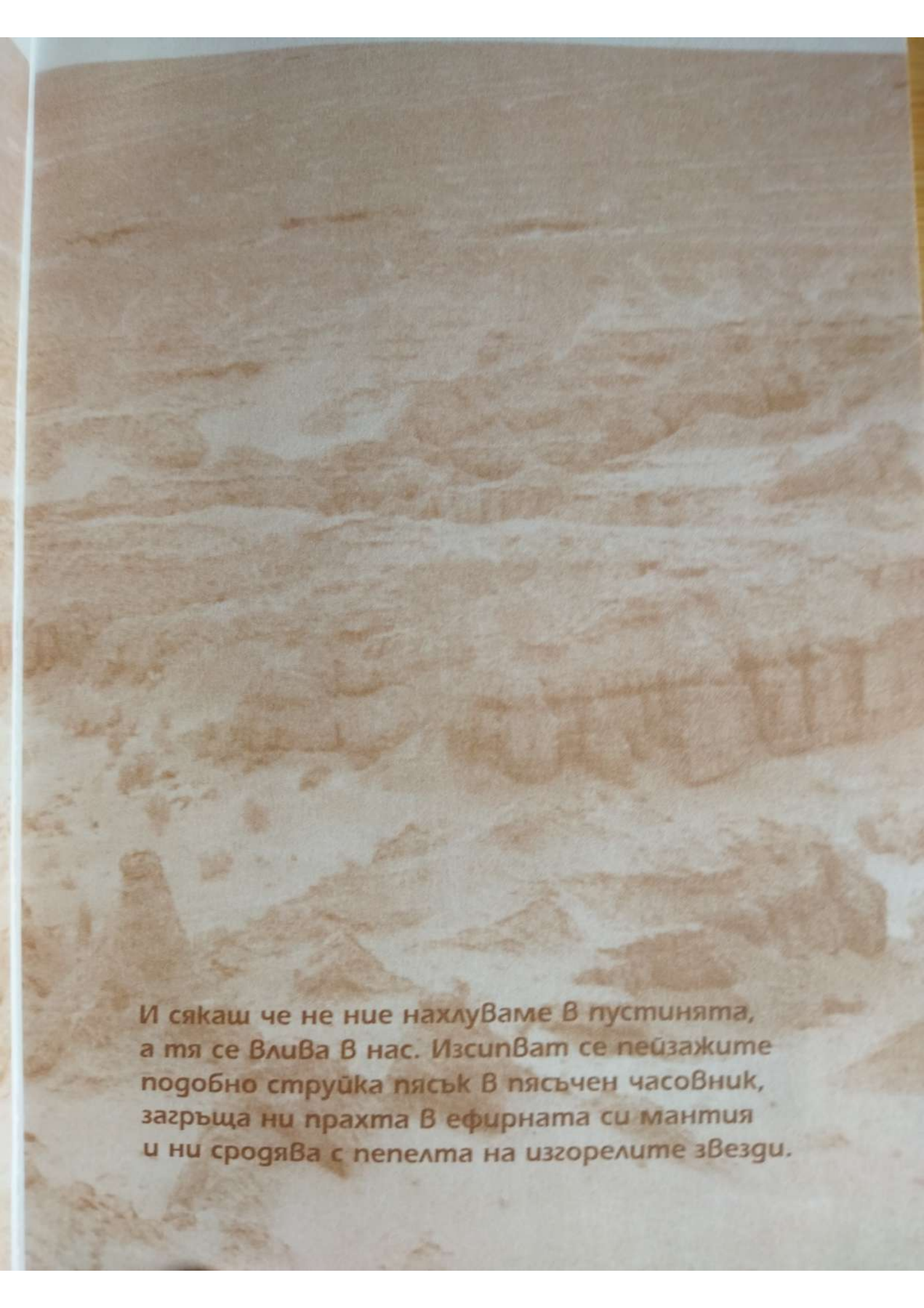

1.

Тъй както вятърът през дупи на плашило,
пустинята прониква в нас, обзема ни,
изяждат времето пространствата развихрени
и експлодират хоризонтите, разпадат се
убежищата ни, градени през годините
да приютяват свилото се аз.

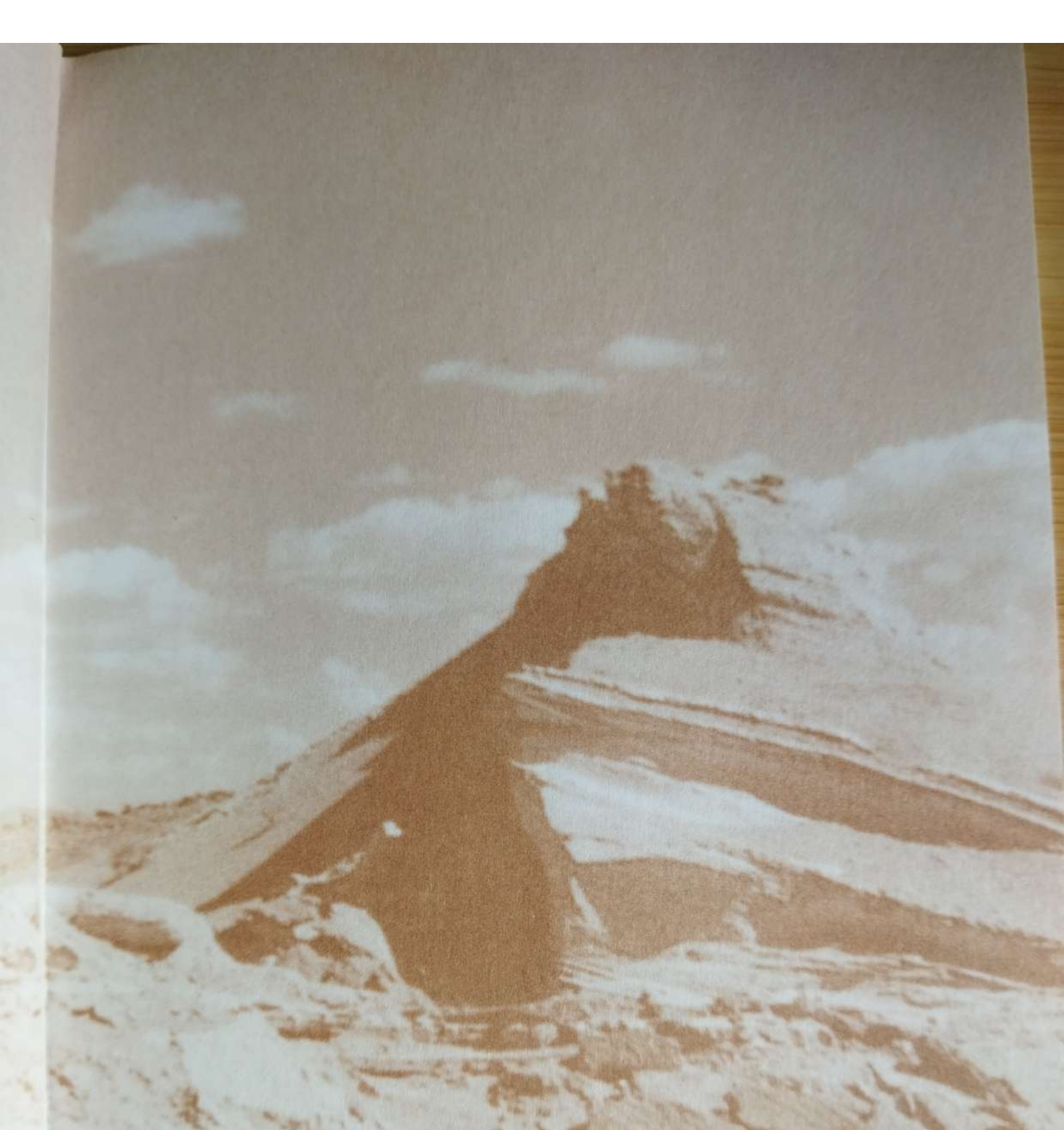
И сякаш че не ние нахлуваме В пустинята,
а тя се Влива В нас. Изсипват се пейзажите
подобно струйка пясък В пясъчен часовник,
загръща ни прахта В ефирната си мантия
и ни сродява с пепелта на изгорелите звезди.

2.

Пустинята е В нас.
Кога не е била?

Калкан прилепнал върху пясъчното дъно
на Всичко онова, което сме подтискали,
изстъргвали от себе си, натирвали В забравата
или пък сред онази бленувана отвореност,
която цял живот не можем да постигнем.

Вероятно тя е нашето пра-аз
преди да обрасне с понятия и навици,
сърцевината, стегната в годишните ни кръгове,
болката под закърнелите ни рани,
костиците на неродените криле, замръзналото езеро,
покрай което плахо обикаляме,
без от брега да смеем да пристъпим.

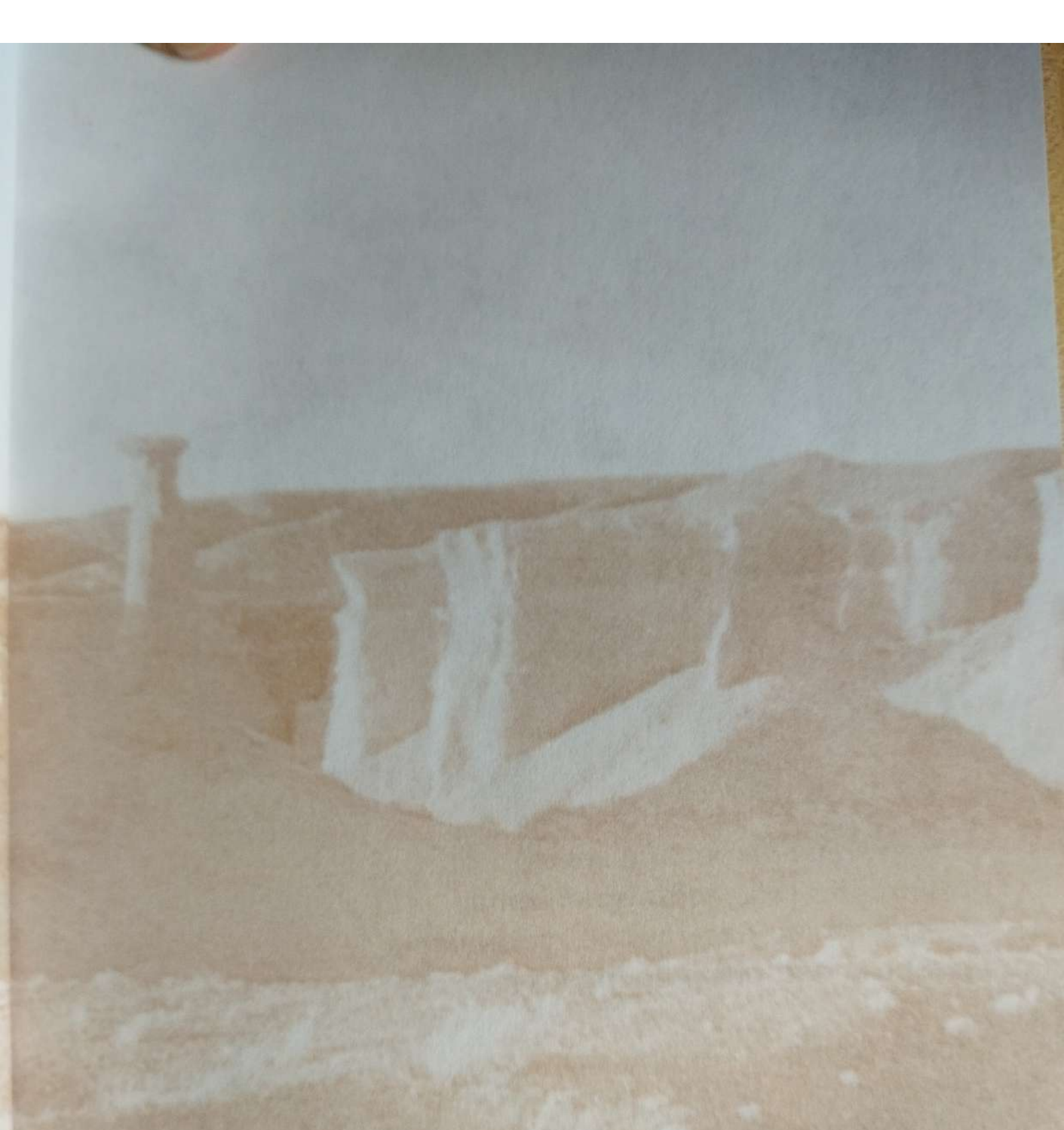

3.

Защото Всеки носи в себе си пустинята,
тъй както носи в себе си смъртта.

Тъй както носи в себе си гласа,
избликнал като извор, преди думите
дори да са измислени,
за да го приковат.

Тъй както носи непонятната си памет
за онзи миг, във който е изплувал
сред кръв и слюз от дълбините на утробата,
за да поеме своя дъх.
Дъхът в пустинята.

4.

Оскъдна жълтеникава земя,
обрасла в саксаулови дръвчета,
облазвана от пясъчните гущерчета,
преброждана от дивите коне.

Която плува -
да -
това е думата.

Тя плува и се люшка в океана
на безпределното размиване и стапяне
подобно буца лед,
която се топи.

Трепти на хоризонта маранята
и всички очертания разкъсва,
и виждаш хълмове, висящи без основа
сред възпалено-синьото небе,
и виждаш дюните, които се нагъват
като тресавища от подивяла светлина,
змията път се гъне и потъва
към някакъв съвсем различен свят.

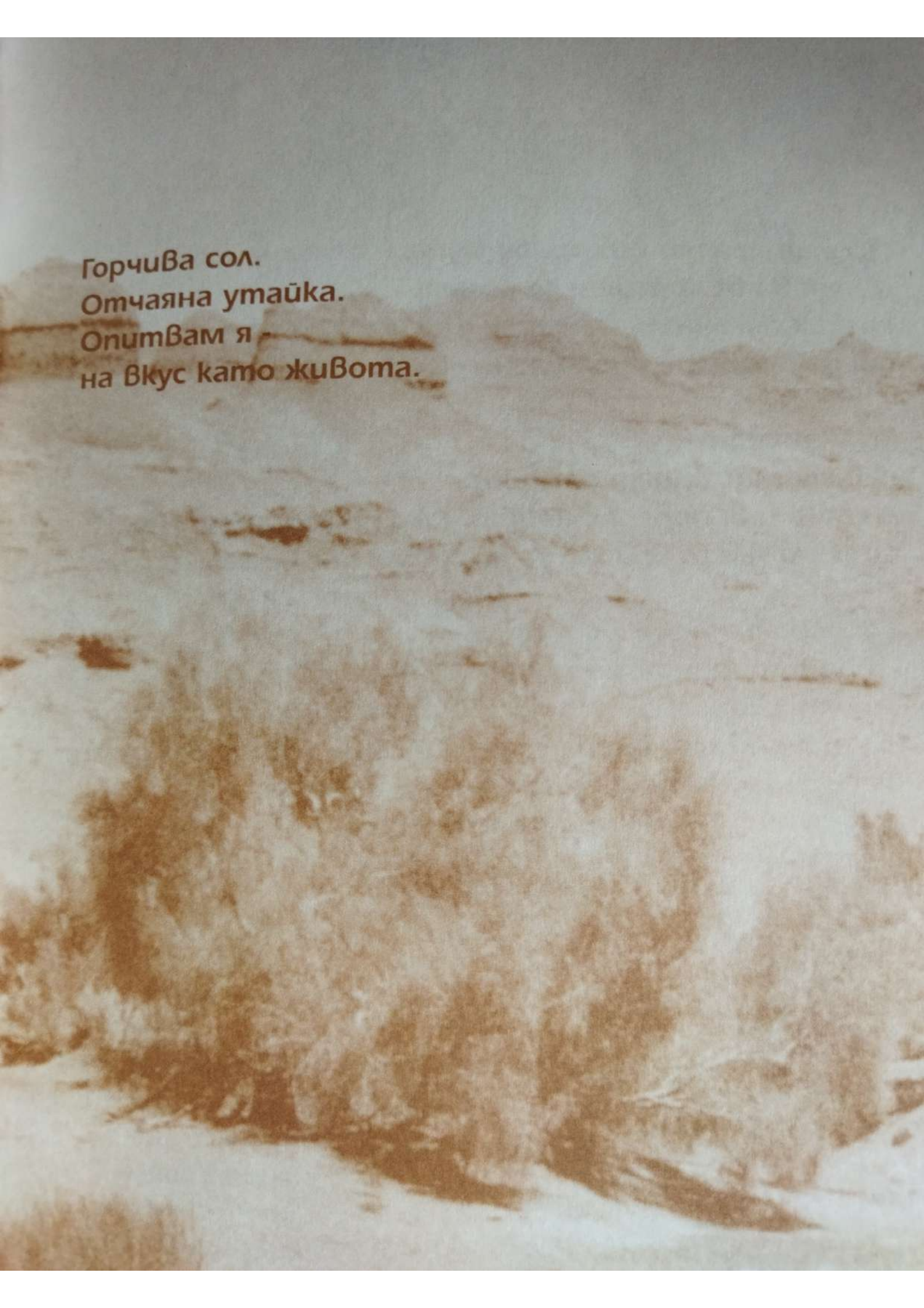
5.

Тук имало е езеро.

Останала е сол.

Засъхналата земна пот след нечовешките усилия
сама да се изтласка, да излезе
от себе си земята. Да разкъса
прихлупения, нажежения уют,
да се превърне в нещо друго,
да се върне в същността си,
раздирана от гнайсовите бури,
изваивана от магмената глина
под пръстите на бога, който няма име,
защото е пред Всички имена.

Горчива сол.
Отчаяна утайка.
Опитвам я
на вкус като живота.

6.

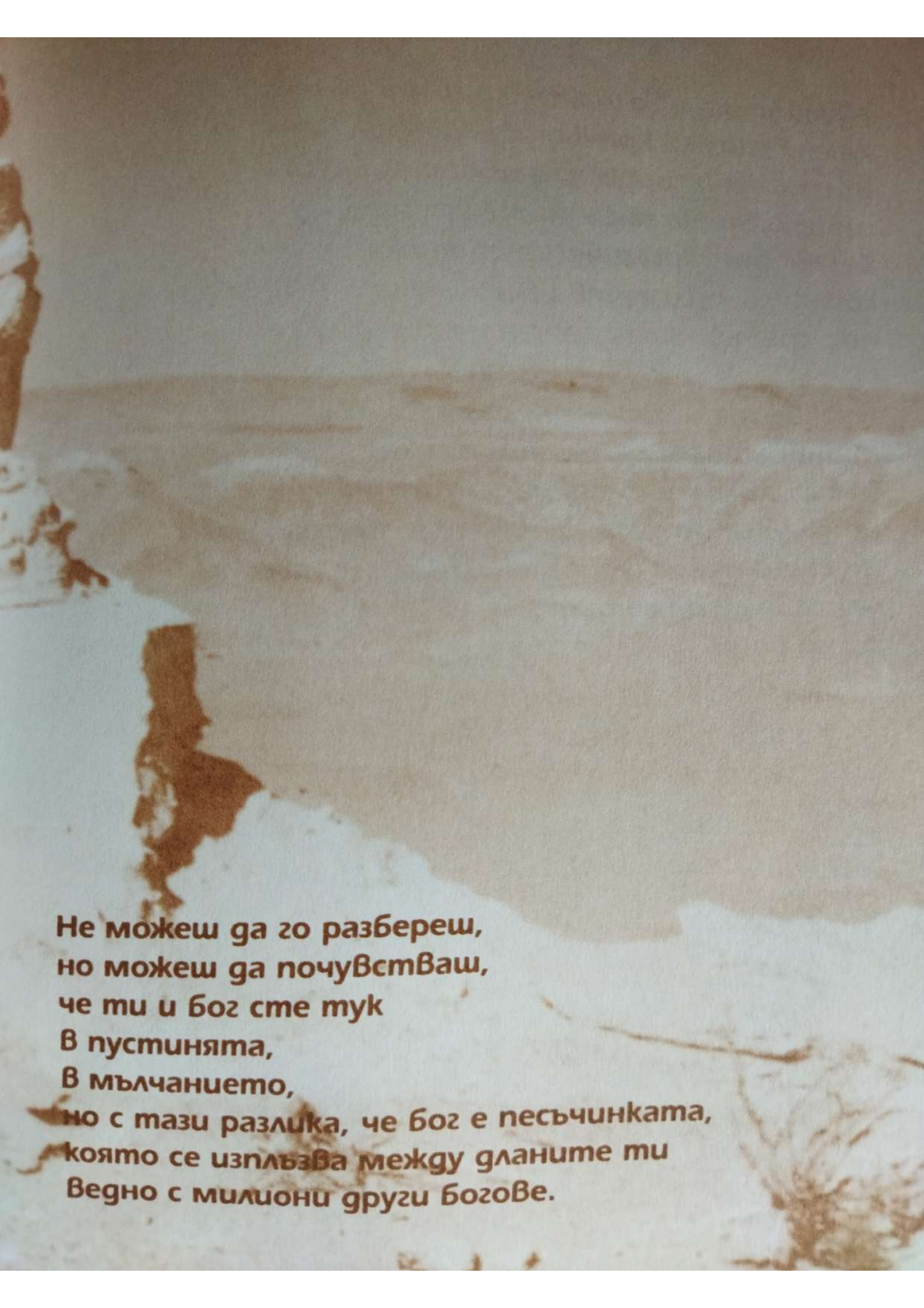
Пустинята ти отговаря винаги с мълчание
и затова въпросите се ронят -
крехък пясъчник,
от ветровете проломен.

Мълчанието е
най-същностният отговор.

А също и въпросът, който чака отговор от нас,
догето зад бърбтива суета се мъчим да се скрием.

Пустинята е божият език -
това пророците го знаят, всички идват тук,
защото бог говори само сред пустинята.
Но трудно можеш да познаеш същността без думи,
четиридесетте дни не стигат за това,
не стигат и четиридесет живота.

Не можеш да го разбереш,
но можеш да почувстваш,
че ти и бог сте тук
В пустинята,
В мълчанието,
но с тази разлика, че бог е песъчинката,
която се изплъзва между дланите ти
Ведно с милиони други богове.

7.

Пустинята е гола женска плът,
която с всяка крачка обладаваш,
Въздигнати гърди, разтворени бедра,
извивките на пясъчните устни,
безумната космическа еротика,
която себе си зачева Всяка нощ
под сребърната сперма на звездите.

Очаква те пустинята разтворена,
набъбваща, пулсираща и жарка,
и ти навлизаш в нейната утроба,
но с чувство раздвоено - че я обладаваш,
но също ти си ембрионът, който чака
от себе си да се роди.
Да се роди.

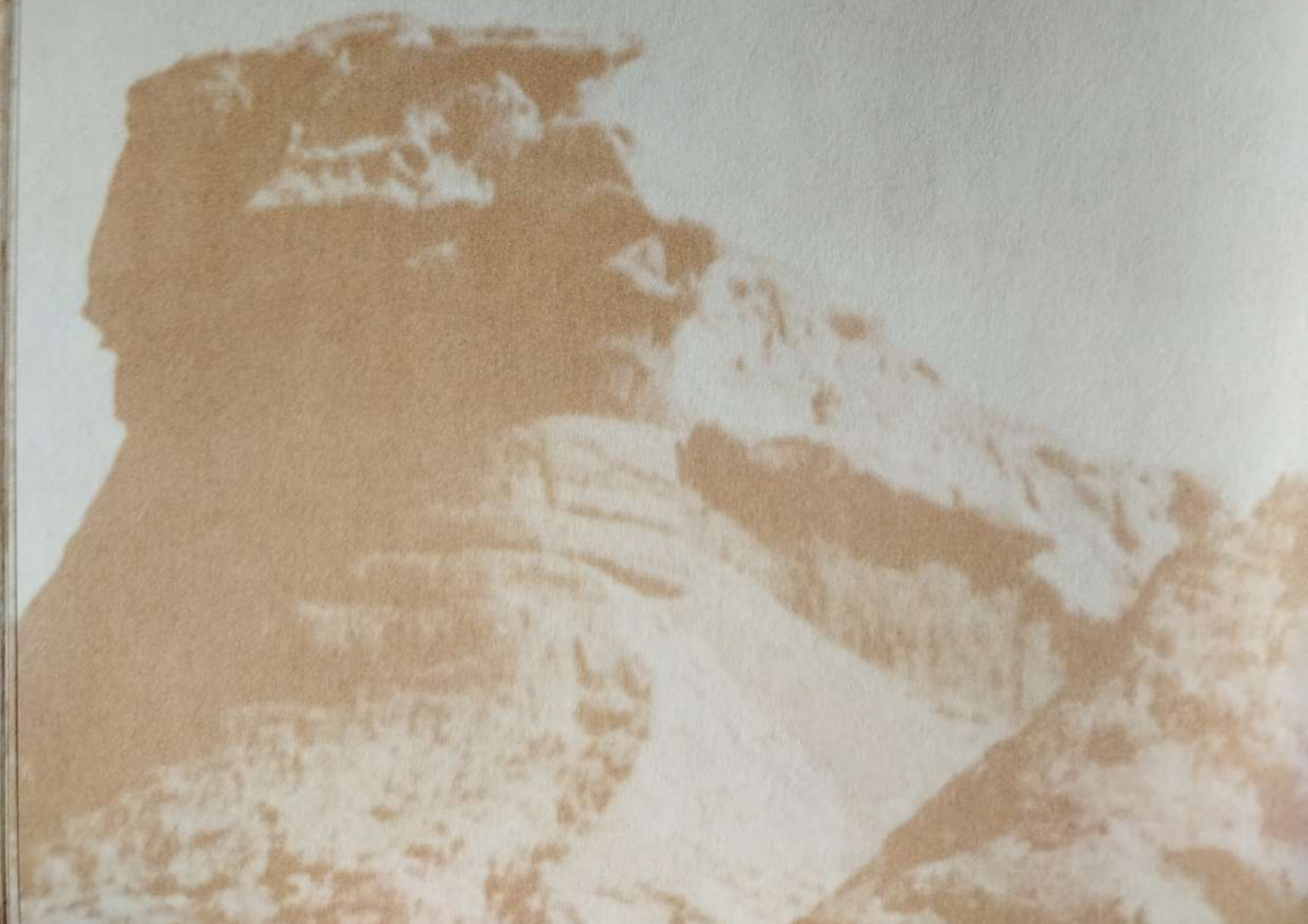

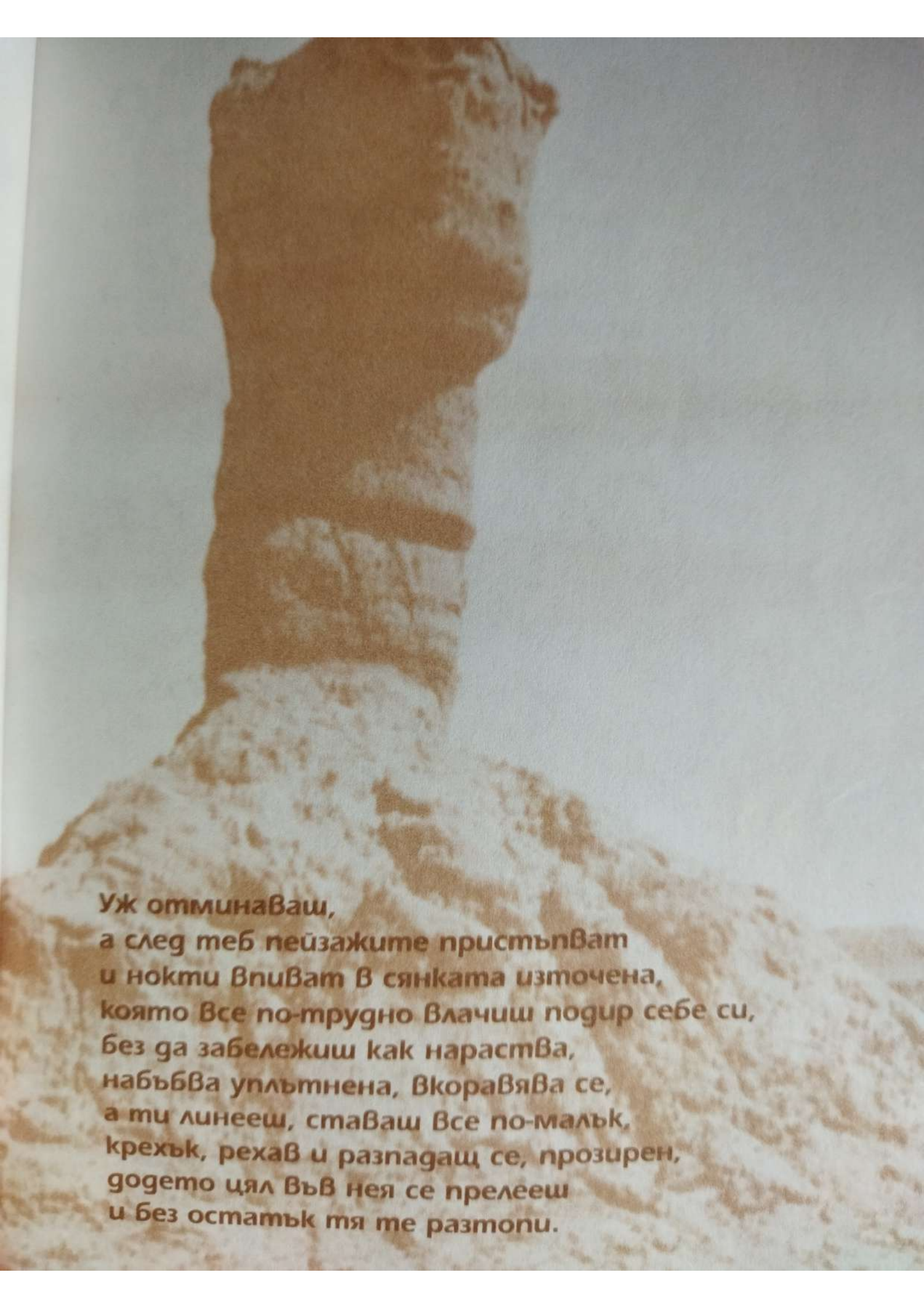
8.

Точат се керваните пейзажи,
поклащат гърбиците си заоблените хълмове,
оттоците на гнойни камъни, застинали във
ярост,

и антрацитените сенки на Вулканите;
плуваш в пясъците на пресъхнали реки
с въздигнати от бреговете коренища,
прилични на окаменели октоподи.
Прииждат подивелите ахатови полета
и слънчевата лига в слюдата блести.

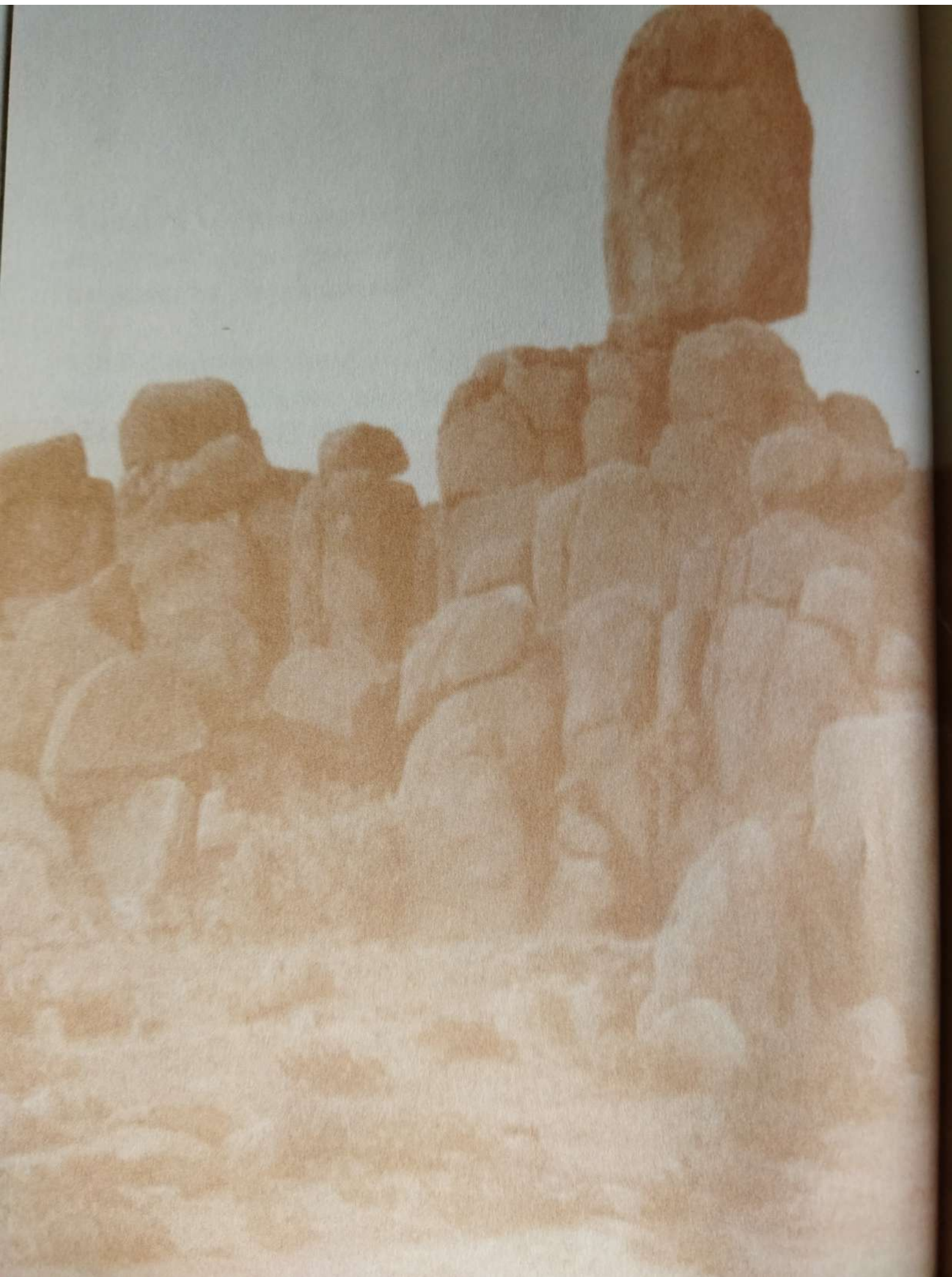

Уж отминаваш,
а след теб пейзажите пристъпват
и нокти вливат в сянката източена,
която все по-трудно влачиш подир себе си,
без да забележиш как нараства,
набъбва уплътнена, вкоравява се,
а ти линееш, ставаш все по-малък,
крехък, рехав и разпадащ се, прозирен,
додето цял във нея се прелееш
и без остатък тя те разтопи.

9.

Мойсей е лъгал своите следовници.

Елейните реки от мед и масло
не са се състояли, манната небесна
е била самото тежко пътешествие;
не бог в неопалимите къпини е вещал скрижалите
изписани са те от стъпките по пясъка
четиридесет години през пустинята.

Самият път е бил заветът на избрания народ -
избран,
за да намери себе си в пустинята.

И не случайно тук са се простили с боговете си,
и своя бог ревнив са сътворили също тук,
и не случайно сам Мойсей е казал с богом
преди да свърши пътят, тъй като е знаел,
че с него свършва и земята обетована
и че целта постигната умира
ведно със смисъла от тази цел,
че само паметта за този път жесток
ще смогне да скрепи народа му нарочен.

10.

Не се е борел с изкушения в пустинята Исус.

Дошъл е тук да чуе своя бог,
тъй както много други преди него,
дошъл е в пясъка да се покръсти, да отбие
от себе си неверието, неврастеничното съмнение
ще смогне ли да понесе подобна участ
и да изпие чашата до дъно.

Дошъл е да се взре разнищващо през себе си,
да види онова, което е отвъд,
и сам във своята вяра да повярва.

Дошъл е да изкупи слабостта,
да бъде жертвата на всичките пожертвани,
да бъде оправданието свише,
да бъде син на безпределното мълчание,
подпален мрак,
излъчващ светлина.

И пясъкът,
изтекъл между дланите,
дал своя отговор - благословил кръвта,
изтекла после от дланта пробита.
Прошепнал, че разпятието е мираж,
че то е птицата, която се завръща
към своето гнездо в сърцето на пустинята.

На нищото бил син Исус, на пустотата,
на дивите обхождащи пространства,
Не първороден грях изкупвал той - изкупвал
самото тленно,
крехко съществуване.

И затова дошъл в пустинята -
да пита.

Попитал
и получил бащински напътствия.

11.

Но Гоби не е име и не е
ограничено и определено място.

Безплодната земя наричат Гоби,
местата неприютни за живеене,
пространствата, които разсъбличат
плътта от сигурност, уют и повторения.
Пространствата,
които те оставят гол и сам
и предоставен сам на себе си безжалостно.

Пространствата, безплодни за стомасите,
В които тъй нареченият дух изостря сетивата си,
увълчва се, оголва зъби и напада
на миналото ти стагата - нямаш избор,
защото Виждаш вече колко малък си
и колко Всепроникващ си направен.

12.

Разядена безжалостно земя.

Тук каменните кости се оголват
и вятърът нагъва дуплите гранитни
в предверията към един по-явен свят.
Провисват изтърбушените пясъчници
в изящни и небесни сталактити,
а хоризонтът е насечен от динозавърските

хребети

на внезапни вулканични планини.

Кой казва, че пустинята е тиха?
Че нямала език,
че нямала мелодия?

Тук земната архитектоника звучи -
една безкрайна подивяла фуга,
и ти я чуваш,
ти я чувстваш -
тя прониква.

Прасъществото в теб танцува танц на корибант
по възлените вечни на пустинята.

13.

Един ден с кон до следващата юрта -
до следващата бяла
млечна гръд,
трептящото човешко обиталище.

А между тях
насечени пространства,
В които антилопите се стрелват
покрай равнодушните преживящи камили
и дивите коне взривяват хоризонтите
с облаци от прах подир табуна.

Общуването е по-рядко от водата
и няма кой да ти попречи да си себе си,
да си такъв, какъвто бог те е създал,
какъвто Вятърът пустинен те извайва.

14.

Суши се върху покрива насечено месо.
Камилско мляко ври върху огнището,
разпалено с камилски изпражнения -
те са едничкото гориво тук и всяка сутрин
дечицата в кошове ги събират
и яхват пак камилите, и продължават,
познават всяка педя тук, това им стига,
а пък отвъд...

Отвъд не съществува,
защото хоризонтът разтопен е.
Отвъд е две-три юрти по-нататък,
а там едно момиче чака да съзрее,
момчето ще порасне и ще го открадне
в безлунна нощ, завито в кожа, щастливо и
усещ
как трепти под скута ѝ гърбица камилска
и грубите ръце гърдите ѝ притискат.

15.

Със сигурност извират тук звездите.

Тук е тайният кладенец, тук ведро е небето,
което бавно,
бавно се издига
и прелива светлината, над която
благоговейно е навесено лицето ми.

Обгръщащата нощ възлюбено ме дарява
с нови сетива и чувства, с нова кожа,
и сякаш че съм изпъзлял от себе си - тъй както
змията се прощава със старата си кожа.

Какво е жалкото ни минало?

Съза

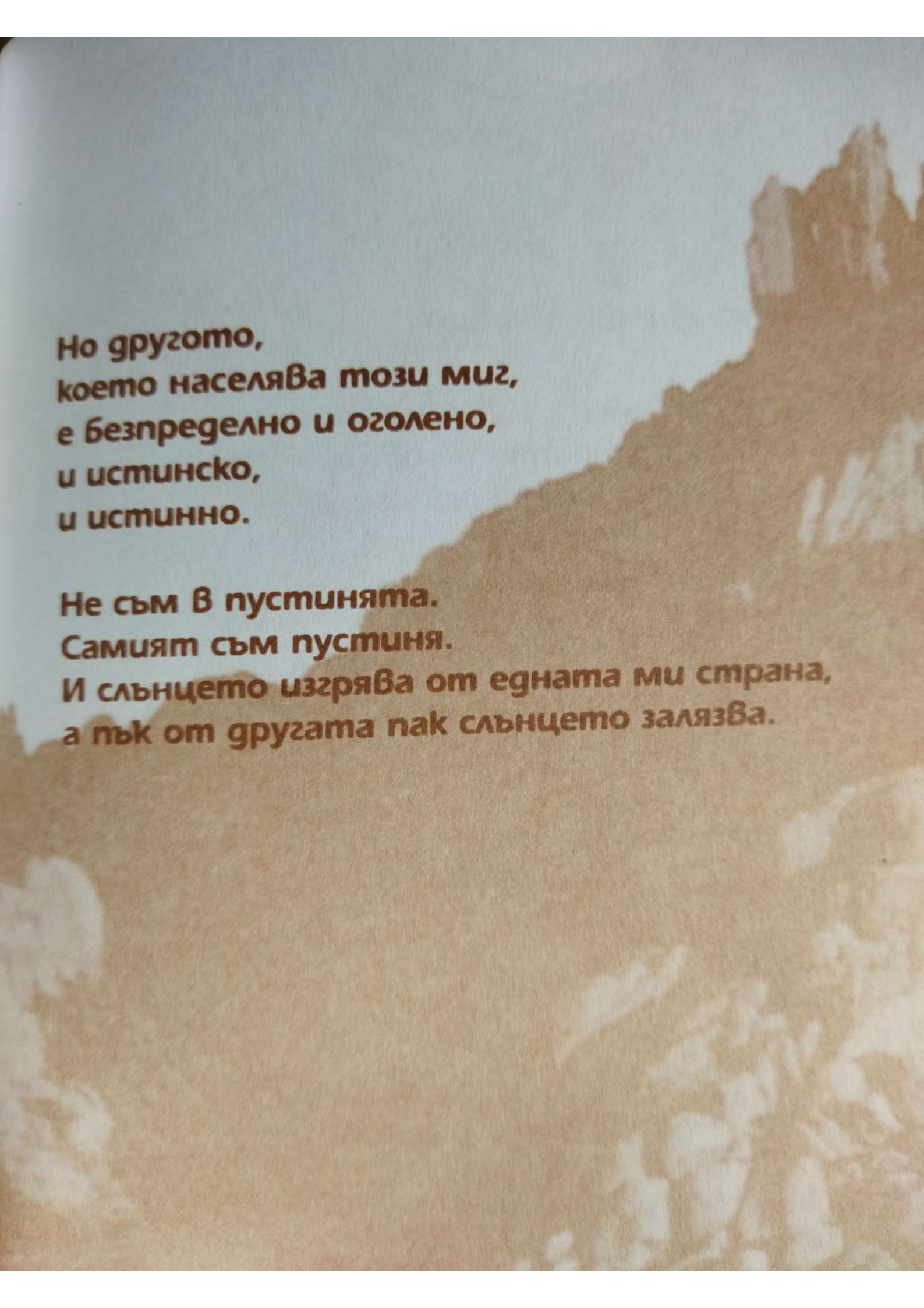
отронена и в пясъка попила.

Какво е дребното ни бъдеще?

Прахта,

която сляга под копитата на дивите коне.

Но другото,
което населява този миз,
е безпределно и оголено,
и истинско,
и истинно.

Не съм в пустинята.
Самият съм пустиня.
И слънцето изгрява от едната ми страна,
а пък от другата пак слънцето залязва.

16.

Ала пустинята гарява свобода.

Единствено в пустинята достъпно е
да скъсаш нишките, които те обвързват,
да бъдеш никой и да бъдеш себе си.

Да си в зората на самото сътворение,
в окаменелите,
суровите полета,
които нямат бог и нямат център,
и нямат периферия,
и нямат
сравнения, метафори, названия.

Неописуеми,
преди езика те са,
не оковават,
не привързват,
не затрупват
с навици и жестове излишни.

Това е свят от чиста голота -
той още не познава труфилата
и маските са невъзможни в него, няма
нашествия от знаци, които да указват
кога, къде, защо и как - единствено
възможно е да следваш пулса на кръвта си,
възможно е да следваш своя дъх.

Това е свободата ти - жестока и сурова
е тя, защото те остъргва настървено
от всичко прежно и натрупвано, излишното
окастрия тя, оголва те до корена,
изтегля твоя дух, а тленното оставя
под сянката на орлови криле.

17.

Отново да си спомним за Мойсей
или за тези,
що вървяха подир него.

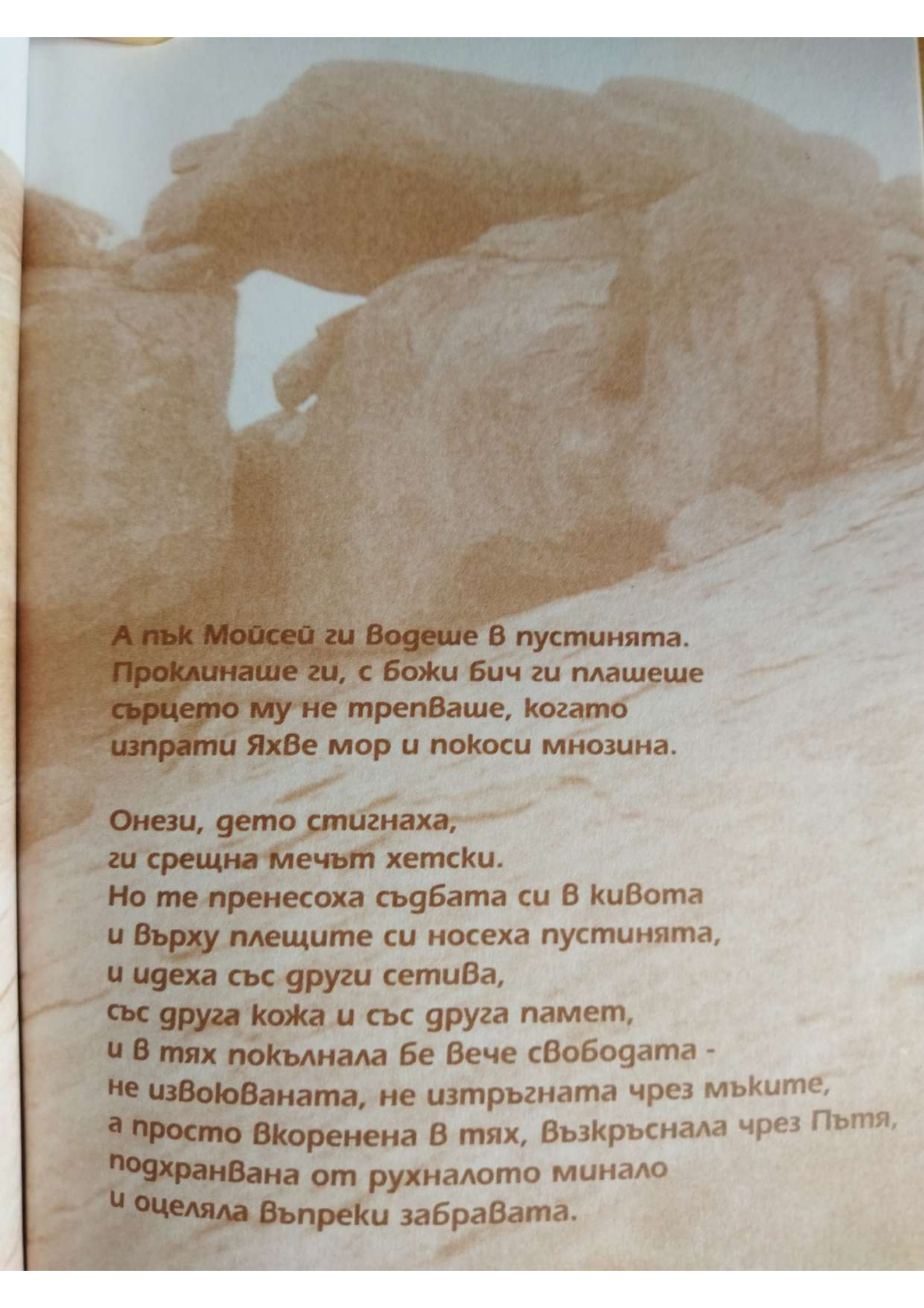
Те хленчеха,
оплакваха се,
стенеха,
припомняха си робството уютно,
сигурността под фараоновия бич.

С носталгия припомняха си те
Вкуса на кокала, подхвърлен за догложване,
и съпоставяха го с манната небесна.

От взирането си подир невидимия бог
оттичаха очите им, а паметта извличаше
скрижали други, по-достъпни за обхождане,
и богове по-близки до човеците.

Обръщаха неспирно погледи назад -
през раздвоеното море, към сянката на
пирамидите,
към тленното и осезаемото, онова,
което може да се пипа, да се мляска,
да се изпитва -
даже да е бич.

А пък Мойсей ги водеше в пустинята.
Проклинаше ги, с божии бич ги плашеше
сърцето му не трепваше, когато
изпрати Яхве мор и покоси мнозина.

Онези, дето стигнаха,
ги срещна мечът хетски.
Но те пренесоха съдбата си в кивота
и върху плещите си носеха пустинята,
и идеха със други сетива,
със друга кожа и със друга памет,
и в тях покълнала бе вече свободата -
не изволюваната, не изтръгната чрез мъките,
а просто вкоренена в тях, възкръснала чрез Пътя,
подхранвана от рухналото минало
и оцеляла въпреки забравата.

18.

Пустинята е само Вход,
Врата открената,
която от рождение ни чака
да се завърнем -
блудни синове,
обходили открай докрай живота си.

Пустинята е златната змия,
която глезенът ни ще целуне, и ще рухнем
подобно на пресъхнал саксаул.

И към звездите ще поеме Вятърът,
и ще започне друг,
по-дълъг път.

Едвин Сугарев
ГОБИ

Редактор Пенка Ватова
Технически редактор Милка Йонева

Формат 60/90/16
Печ. коли 2,5
Тираж 500

Издателство „МОСТ“
Печатница „Вулкан 4“

© Едвин Сугарев, автор, 1999
© Буян Филчев, художник, 1999

